# DOMSTOLENS DOM
av den 7 maj 1991*

Mål C-69/89

**Nakajima All Precision Co. Ltd**, ett bolag bildat enligt japansk lag, med säte i Tokyo, företrätt av advokaten C.-E. Gudin i Paris, även etablerad i Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån R. Faltz, 6, rue Heine,

sökande,

mot

**Europeiska gemenskapernas råd**, företrätt av H.-J. Lambers, direktör vid rättstjänsten, och juridiske rådgivaren E. H. Stein, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna J. Voillemot och A. Michel, Paris, med delgivningsadress i Luxemburg hos J. Käser, generaldirektör, direktoratet för rättsfrågor vid Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad-Adenauer, Kirchberg,

svarande,

med stöd av

1) **Europeiska gemenskapernas kommission**, företrädd av E. de March och Eric White, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av R. Wagner, tysk tjänsteman med förordnande vid kommissionens rättstjänst enligt utbytessystemet för nationella tjänstemän, med delgivningsadress i Luxemburg hos G. Berardis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

2) **Committee of European Printer Manufacturers (Europrint)**, med säte i Köln (Förbundsrepubliken Tyskland), företrädd av advokaten D. Ehle, Köln, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Arendt et Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

intervenienter.

* Rättegångsspråk: franska.

Talan avser

— begäran om förklaring med stöd av artikel 184 i EEG-fördraget, att artiklarna 2.3 b ii och 19 i rådets förordning nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1) inte är tillämpliga på sökanden och

— ogiltigförklaring, med stöd av artikel 173 andra stycket i fördraget, av rådets förordning (EEG) nr 3651/88 av den 23 november 1988 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av punktmatrisskrivare med ursprung i Japan (EGT L 317, s. 33) i den mån denna förordning rör sökanden.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden O. Due, avdelningsordförandena G. F. Mancini, T. F. O'Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias och Díez de Velasco, samt domarna C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg och P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: C. O. Lenz,
justitiesekreterare: avdelningsdirektör D. Louterman,

som beaktat rapporten från sammanträdet,

som hört parternas framställning vid den muntliga förhandlingen den 5 juli 1990,

som hört generaladvokatens förslag till avgörande, framlagt vid sammanträde den 5 december 1990,

meddelar följande

**dom**

1 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 7 mars 1989 har Nakajima All Precision Co. Ltd (nedan kallat "Nakajima"), med säte i Tokyo, väckt talan om

— begäran om förklaring med stöd av artikel 184 i EEG-fördraget, att artiklarna 2.3 b ii och 19 i rådets förordning nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1) inte är tillämpliga på sökanden och

— ogiltigförklaring, med stöd av artikel 173 andra stycket i fördraget, av rådets förordning (EEG) nr 3651/88 av den 23 november 1988 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av punktmatrisskrivare med ursprung i Japan (EGT L 317, s. 33) i den mån denna förordning rör sökanden.

2 Nakajima, som bara producerar skrivmaskiner och skrivare, tillverkar fyra modeller av punktmatrisskrivare av enklare slag. Sökanden försäkrar att bolaget enbart ägnar sig åt produktion och inte har någon distributions- eller försäljningsorganisation. Nakajima uppger nämligen att man bara har ett begränsat antal kunder och inte börjar tillverka förrän de har fått beställningar, för att hålla nere produktionskostnaderna. Vidare uppger sökanden att man inte ha sålt några skrivare på den japanska marknaden på flera år och att man har sålt sin produktion enbart på export. Merparten av bolagets skrivare har sålts som Original Equipment Manufacture (nedan kallat "OEM") till utländska tillverkare eller oberoende distributörer som saluför varorna i eget namn, och resten av produktionen har saluförts under varumärket "All", även detta av oberoende distributörer. Nakajima påpekar att EEG-marknaden år 1986 utgjorde 41,7 % av dess försäljning av skrivare.

3 År 1987 inlämnade Committee of European Printer Manufacturers (nedan kallat "Europrint") på de europeiska punktmatrisskrivarproducenternas vägnar ett klagomål till kommissionen, vari begärdes att ett antidumpningsförfarande skulle inledas gentemot de japanska exportörerna av detta slags skrivare, däribland Nakajima.

4 Kommissionen inledde antidumpningsförfarandet på grundval av rådets förordning EEG nr 2176/84 av den 23 juli 1984 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 201, s. 1, nedan kallad "den förra grundförordningen"). Detta förfarande ledde till antagandet av kommissionens förordning EEG nr 1418/88 av den 17 maj 1988 om införande av en tillfällig antidumpningstull på import av punktmatrisskrivare med ursprung i Japan (EGT L 130, s. 12, nedan kallad "den tillfälliga förordningen"). Genom denna förordning ålades Nakajima en tillfällig antidumpningstull på 12,3 %.

5 Den 11 juli 1988 antog rådet ovannämnda förordning nr 2423/88 (nedan kallad "den nya grundförordningen"), som ersätter den förra grundförordningen. Den nya grundförordningen trädde i kraft den 5 augusti 1988 och gäller enligt artikel 19 andra stycket "för förfaranden som redan har inletts".

6 På grundval av den nya grundförordningen antog rådet den 23 september 1988 förordning (EEG) nr 2943/88 om förlängning av den tillfälliga antidumpningstullen på import av punktmatrisskrivare med ursprung i Japan (EGT L 264, s. 56) för en tid av högst två månader.

7 Den 23 november 1988 antog rådet, på förslag av kommissionen och på grundval av den nya grundförordningen, ovannämnda förordning nr 3651/88 (nedan kallad "den slutgiltiga förordningen"). Med stöd av den förordningen, som trädde i kraft den 25 november 1988, fastställdes den slutgiltiga antidumpningstullen för Nakajima till 12 % och de belopp som säkerställts genom den tillfälliga antidumpningstullen med stöd av den tillfälliga förordningen uppbars slutgiltigt med belopp motsvarande den slutgiltiga tullsatsen.

8 Genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 6 april 1989 begärde Nakajima interimistiskt förfarande för att i första hand få till stånd uppskov med verkställigheten av den slutgiltiga förordningen för bolagets vidkommande, i andra hand beslut om andra provisoriska åtgärder som kunde vara nödvändiga tills dess att domstolen hade fattat avgörande i målet. Denna begäran avslogs genom beslut av domstolens ordförande den 8 juni 1989.

9 Genom beslut av den 17 maj och 4 oktober 1989 gav domstolen kommissionen respektive Europrint tillstånd att yttra sig till stöd för rådets ställningstagande.

10 För en utförligare redogörelse för omständigheterna i målet, rättegångens förlopp och parternas grunder och argument hänvisas till förhandlingsrapporten. Handlingarna i målet i dessa delar återges i det följande endast i den mån domstolens argumentation kräver det.

## I — Yrkandet om förklaring att sökanden inte omfattas av den nya grundförordningen

11 Till stöd för detta yrkande, som går ut på att artiklarna 2.3 b ii och 19 i den nya grundförordningen skall förklaras inte vara tillämpliga på sökanden,

anför Nakajima tre grunder: åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, åsidosättande av överenskommelsen om tillämpning av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet (nedan kallat "antidumpningskoden"), som godkänts på gemenskapens vägnar genom rådets beslut 80/271/EEG av den 10 december 1979 om slutandet av de multilaterala avtal som är resultatet av handelsförhandlingarna 1973–1979 (EGT L 71, s. 1) och slutligen åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper.

*1. Invändningen att den nya grundförordningen är rättsstridig på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter*

12 Till stöd för denna invändning hävdar Nakajima för det första att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen är rättsstridig på grund av att den saknar motivering.

13 I detta avseende gör sökanden gällande att den bestämmelsen innehåller en ny metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet, som är helt annorlunda än den som gällde i den förra grundförordningen, i det fall då ingen försäljning av likadana varor förekommer vid normal handel på exportlandets eller ursprungslandets hemmamarknad. Denna metod, som vid beräkning av det konstruerade normalvärdet tar hänsyn till andra producenters eller exportörers kostnader och vinster i ursprungslandet eller exportlandet vid vinstgivande försäljning av en likadan vara, skulle kunna leda till orimliga och diskriminerande resultat i ett fall som detta, där referensföretagens struktur på intet sätt är jämförbar med det berörda företagets. Nakajima understryker att bolaget inte har någon organisation för saluföring av sina varor, eftersom alla varorna säljs "från fabrik" till oberoende distributörer, medan alla referensföretagen har en vertikalt integrerad organisation för att säkerställa distributionen av sina produkter i Japan. Nakajima sluter sig härav till att rådet i den nya grundförordningen borde ha angivit skälen för att den nya beräkningsmetoden antagits och förklarat hur tillämpningen av denna metod inte skulle medföra diskriminering av företag såsom Nakajima.

14 På den punkten skall det först erinras om att enligt fast rättspraxis (se särskilt dom av den 14 mars 1990, Gestetner Holdings, punkt 69, mål C-156/87, Rec. s. I-781) skall det av den motivering som krävs i artikel 190 i fördraget klart och otvetydigt framgå vilken argumentering den gemenskapsmyndighet fört som antagit den klandrade rättsakten, så att berörda parter kan ta del av

grunderna för den vidtagna åtgärden för att kunna försvara sina rättigheter och så att domstolen kan utöva sin prövningsrätt.

15 Det skall även noteras att det i artikel 2.3 b ii, både i den förra och den nya grundförordningens versioner, anges beräkningsmetoder för det konstruerade normalvärdet för den berörda varan när det inte förekommer någon försäljning av en likadan produkt vid normal handel på exportlandets eller ursprungslandets hemmamarknad eller när sådana försäljningar inte möjliggör en godtagbar jämförelse. Det konstruerade normalvärdet beräknas genom att till tillverkningskostnaden lägga en skälig vinst.

16 Enligt den version som fanns i den förra grundförordningen skulle tillverkningskostnaden ökas med ett skäligt belopp för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader. Vinsten skulle inte vara högre än normalt vid normalt vinstgivande försäljning av varor av samma slag på ursprungslandets hemmamarknad. I andra fall framgår det av texten att vinsten skulle "fastställas på skälig grundval med hjälp av tillgänglig information".

17 Den nya grundförordningen har samma metod för beräkning av tillverkningskostnaden som den förra grundförordningen, varefter det anges att beloppet för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt vinsten skall beräknas med hänsyn till de omkostnader som uppstått och den vinst som uppkommit vid producentens eller exportörens vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden (artikel 2.3 b ii tredje meningen) och att, om det inte finns tillgång till sådana uppgifter eller tillgängliga uppgifter inte är tillförlitliga eller lämpliga att använda, skall beloppen räknas fram med utgångspunkt från de kostnader för och vinster på försäljningen av likadana varor som uppkommit för andra producenter eller exportörer i ursprungs- eller exportlandet (artikel 2.3 b ii fjärde meningen). I den nya grundförordningen görs tillägget att, om ingendera av dessa bägge metoder kan tillämpas, skall kostnaderna och vinsten beräknas med utgångspunkt från exportörens eller andra producenters eller exportörers försäljning inom samma industri i ursprungs- eller exportlandet, eller på annan skälig grundval.

18 Det framgår vid en jämförelse av de två versionerna av artikel 2.3 b ii i den förra och den nya grundförordningen att den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som anges i den nya grundförordningen inte skiljer sig väsentligt från den tidigare metoden, som gav gemenskapsmyndigheten full diskretionär rätt genom att föreskriva att beloppet för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt vinsten

skall beräknas på "skälig" grundval. Med den nya utformningen av den ifrågavarande bestämmelsen i den nya grundförordningen klargörs således bara räckvidden av den tidigare texten genom angivande av olika beräkningsmetoder för att fastställa det "skäliga beloppet" för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt den "skäliga vinsten" i särskilda fall.

19 Denna slutsats bekräftas av de fjärde och trettiotredje punkterna i ingressen till den nya grundförordningen, där den nya utformningen av artikel 2.3 b ii framställs som en ren förklaring av den förra grundförordningens version av denna bestämmelse. Rådet har dessutom utan invändning påpekat att gemenskapsmyndigheterna redan under den förra grundförordningen hade använt den beräkningsmetod som i förevarande fall klandras av Nakajima. För övrigt har domstolen redan avgjort att det inte fanns något i artikel 2.3 b ii i den förra grundförordningen som förbjöd att den vinst som normalt uppkommit för ett annat företag än det som är föremål för antidumpningsundersökningen används som mått på skälig vinst (dom av den 5 oktober 1988, Sharp, punkt 8, mål 301/85, Rec. s. 5813).

20 Vad gäller den påstådda bristen på motivering på grund av att den diskriminerande effekt som tillämpningen av artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen enligt Nakajima skulle kunna ha inte anges närmare, räcker det att påpeka att artikel 190 i fördraget inte ålägger gemenskapsmyndigheterna att lämna särskilda motiveringar till alla bestämmelser som skulle kunna leda till diskriminering, eftersom ett åsidosättande av principen om likabehandling i sig utgör särskild grund för att upphäva bestämmelsen ifråga.

21 Under dessa omständigheter kan den första delen av invändningen, baserad på att det saknas motivering av artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, inte godtas.

22 Nakajima hävdar för det andra att artikel 19 i den nya grundförordningen, där det anges att förordningen skall gälla "för förfaranden som redan har inletts" vid tiden för ikraftträdandet, inte var motiverad, såtillvida att den inte anger skälen till den retroaktiva tillämpningen av denna förordning. Till stöd för sitt argument gör sökanden gällande att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, genom att den väsentligt ändrar metoden för beräkning av det konstruerade värdet, innehåller nya materiella regler vilka inte skulle kunna ha en retroaktiv verkan utan att vara särskilt motiverade.

23 Här räcker det att erinra om, såsom domstolen konstaterade i fråga om den första delen av denna invändning, att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen inte är något annat än ett klargörande för att kodifiera gemenskapsinstitutionernas tidigare praxis. Då den nya utformningen av denna bestämmelse således egentligen inte kunde betraktas som en väsentlig ändring av den tidigare gällande bestämmelsen, krävdes det inte någon särskild motivering för att den skulle gälla också "för förfaranden som redan har inletts".

24 Under dessa omständigheter kan den andra delen av invändningen, baserad på att det saknas motivering av artikel 19 i den nya grundförordningen, inte heller godtas.

25 Av det ovan anförda följer att invändningen att den nya grundförordningen skulle vara rättsstridig på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter inte kan godtas.

*2. Invändningen att den nya grundförordningen är rättsstridig på grund av åsidosättande av antidumpningskoden*

26 Nakajima hävdar att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen inte kan vara tillämplig i förevarande fall på grund av att den strider mot vissa bestämmelser i antidumpningskoden. Sökanden gör i synnerhet gällande att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen är oförenlig med artikel 2.4 och 2.6 i antidumpningskoden.

27 Rådet anser att antidumpningskoden, liksom GATT-avtalet, inte ger enskilda någon rättighet som kan åberopas inför domstolen och att bestämmelserna i koden inte är direkt tillämpliga i gemenskapen. Rådet sluter sig härav till att Nakajima inte kan ifrågasätta den nya grundförordningens giltighet med hänvisning till ett påstått åsidosättande av bestämmelserna i antidumpningskoden.

28 Det bör dock noteras att Nakajima i förevarande fall inte gör gällande att dessa bestämmelser har direkt effekt. Med denna invändning ifrågasätter sökanden nämligen i förbigående, enligt artikel 184 i fördraget, den nya grundförordningens giltighet genom att åberopa en av de i artikel 173 i fördraget angivna grunderna för prövning av lagenligheten, nämligen åsidosättande av fördraget eller dess tillämpningsbestämmelser.

29 I det avseendet skall det erinras om att domstolen i dom av den 12 december 1972, International Fruit Company, punkt 18 (mål 21/72 och 24/72, Rec. s. 1219) fastslog att bestämmelserna i GATT-avtalet var bindande för gemenskapen. Detsamma gäller för antidumpningskoden, som antogs för att genomföra artikel VI i GATT-avtalet och i vars ingress det klargörs att den är avsedd att "tolka bestämmelserna i artikel VI i det Allmänna tull- och handelsavtalet" och "utarbeta regler för deras användning i syfte att skapa större enhetlighet och säkerhet i tillämpningen".

30 Enligt andra och tredje punkterna i ingressen till den nya grundförordningen infördes denna i överensstämmelse med gällande internationella förpliktelser, särskilt de förpliktelser som följer av artikel VI i Allmänna tull- och handelsavtalet och antidumpningskoden.

31 Härav följer att den nya grundförordningen, som sökanden ifrågasätter, antogs för att fullgöra gemenskapens internationella förpliktelser, varför det enligt fast rättspraxis åvilar gemenskapen att säkerställa att bestämmelserna i GATT-avtalet och dess genomförandebestämmelser iakttas (se dom av den 26 oktober 1982, Kupferberg, punkt 11, mål 104/81, Rec. s. 3641, dom av den 16 mars 1983, SIOT, punkt 28, mål 266/81, Rec. s. 731).

32 Under dessa omständigheter bör det undersökas om rådet, som Nakajima hävdar, har överskridit de sålunda fastställda rättsliga ramarna och om det genom den klandrade bestämmelsen har åsidosatt avtalsvillkoren i artikel 2.4 och 2.6 i antidumpningskoden.

33 I det avseendet gör Nakajima för det första gällande att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen strider mot villkoren i artikel 2.4 i antidumpningskoden i den mån denna bestämmelse, genom att föreskriva att det konstruerade normalvärdet skall fastställas med hänsyn till kostnader för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt vinsten för producenter eller exportörer vars struktur skulle kunna vara radikalt annorlunda än det berörda företagets, begränsar gemenskapsmyndigheternas utrymme för skönsmässig bedömning och leder till att räkenskapsuppgifter beaktas som inte är rimliga i den mening som avses i artikel 2.4 i antidumpningskoden.

34 På den punkten erinras om lydelsen av artikel 2.4 i antidumpningskoden:

"När försäljning av vara av samma slag inte förekommer i den normala handeln på hemmamarknaden i exportlandet eller när sådan försäljning på

grund av särskilda marknadsförhållanden inte medger en riktig jämförelse, skall dumpingmarginalen bestämmas genom jämförelse med jämförbart pris på vara av samma slag vid export till tredje land, vilket kan vara det högsta exportpriset men bör vara ett representativt pris, eller med produktionskostnaden i ursprungslandet med skäligt tillägg för administrationskostnader, försäljningskostnader och andra kostnader samt för vinst. I allmänhet skall tillägget för vinst inte överstiga den vinst som normalt erhålls vid försäljning av vara inom samma varuområde på hemmamarknaden i ursprungslandet."

35 Det framgår tydligt av ordalydelsen i artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen att var och en av de beräkningsmetoder för det konstruerade normalvärdet som uppräknas där skall tillämpas så att beräkningen blir skälig, ett begrepp som för övrigt uttryckligen förekommer i de två första meningarna och i den sista meningen i den ifrågavarande bestämmelsen.

36 Enligt texten i denna bestämmelse bör den första beräkningsmetoden som anges i den nya grundförordningen uteslutas till förmån för den andra metoden, som är aktuell i detta mål, om "det inte finns tillgång till" uppgifter om de omkostnader som uppstått och den vinst som uppkommit vid producentens eller exportörens vinstgivande försäljning av likadana varor på hemmamarknaden eller om "tillgängliga uppgifter inte är tillförlitliga eller lämpliga att använda", vilket i grund och botten betyder att det inte vore skäligt att ta hänsyn till sådana räkenskapsuppgifter – ordet "skäligt" står för övrigt uttryckligen i den tyska versionen av denna bestämmelse. Strävan efter skälighet i beräkningsmetoden är också central för tillämpningen av den tredje beräkningsmetoden i den ifrågavarande bestämmelsen, vilken bara skall kunna användas "om ingendera av dessa bägge (föregående) metoder kan tillämpas". Förutom att tillämpa den tredje metoden kan gemenskapsmyndigheterna alltid, enligt den sista meningen i denna bestämmelse, fastställa kostnaderna och vinsten "på annan skälig grundval", där användningen av ordet "annan" bekräftar att beräkningen av det konstruerade värdet i vilket fall som helst bara får göras under förutsättning att den är skälig.

37 Härav följer att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen överensstämmer med artikel 2.4 i antidumpningskoden eftersom den, utan att strida mot andemeningen i den sistnämnda bestämmelsen, nöjer sig med att för de olika situationer som kan tänkas uppkomma i praktiken åskådliggöra skäliga metoder för beräkning av det konstruerade normalvärdet.

38 Nakajima gör för det andra gällande att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen är oförenlig med artikel 2.6 i antidumpningskoden, när kostnaderna för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt vinsten för andra företag med en vertikalt integrerad distributionsorganisation även tillämpas på en enskild ekonomisk produktionsenhet varför skyldigheten att göra jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset i samma handelsled inte uppfylls.

39 För att bedöma huruvida detta argument är välgrundat erinras om ordalydelsen i artikel 2.6 i antidumpningskoden:

"För att göra en riktig jämförelse mellan exportpriset och hemmamarknadspriset i exportlandet (eller ursprungslandet) eller i förekommande fall det pris som fastställts i enlighet med bestämmelserna i artikel VI:1 (b) i GATT, skall de två priserna jämföras i samma handelsled, i allmänhet priset från fabrik, och avse försäljningar så nära varandra i tiden som möjligt. Vederbörlig hänsyn skall efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall tas till olikheter i försäljningsvillkor, olikheter i beskattning samt andra olikheter som kan påverka prisernas jämförbarhet."

40 I det avseendet räcker det att konstatera att Nakajimas argument att artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen är oförenlig med artikel 2.6 i antidumpningskoden saknar all relevans, med tanke på att de två bestämmelser som sökanden syftar på har helt olika syften.

41 Artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen har nämligen till syfte att fastställa det konstruerade normalvärdet för den berörda produkten, medan artikel 2.6 i antidumpningkoden fastställer vilka regler som skall gälla för jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset. Om denna jämförelse handlar artikel 2.9 och 2.10 i den nya grundförordningen, men sökanden har inte gjort gällande att denna bestämmelse skulle vara ogiltig på grund av att den inte överensstämmer med artikel 2.6 i antidumpningskoden.

42 Invändningen om den nya grundförordningens rättsstridighet på grund av åsidosättande av antidumpningskoden kan därför inte godtas.

*3. Invändningen om den nya grundförordningens rättsstridighet på grund av åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper*

43 Till stöd för denna invändning kritiserar sökanden först kommissionen för att inom ramen för detta antidumpningsförfarande flera gånger ha åsidosatt rätten till försvar. Sökanden gör sedan gällande att rättssäkerhetsprincipen i förevarande fall har åsidosatts på grund av att den andra metoden för beräkning av det konstruerade normalvärdet enligt artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen har tillämpats, trots att gemenskapsmyndigheterna i ett tidigare mål har erkänt att sökandens företag hade en speciell struktur och av den anledningen avslutat det antidumpningsförfarande som där inletts gentemot sökanden. Nakajima hävdar slutligen att principen om likabehandling har åsidosatts, emedan den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som valts i förevarande fall var diskriminerande för bolaget på grund av att hänsyn tagits till räkenskapsuppgifter som hänförde sig till företag med en annan struktur än sökandens.

44 I det avseendet räcker det att konstatera att sökanden genom denna invändning egentligen kritiserar gemenskapsmyndigheternas tillämpning av artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen inom ramen för det antidumpningsförfarande som ledde till att de tillfälliga och slutgiltiga antidumpningsreglerna antogs. Sådana argument kan dock inte åberopas för att ifrågasätta en förordnings giltighet enligt artikel 184 i fördraget.

45 Under dessa omständigheter kan invändningen om grundförordningens rättsstridighet på grund av åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper inte godtas.

46 Då ingen av de invändningar som framförts till stöd för att den nya grundförordningen skall förklaras ogiltig har kunnat godtas, måste de ogillas.

## II — Yrkandet om ogiltigförklaring av den slutgiltiga förordningen

47 Till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av den slutgiltiga förordningen anför Nakajima följande tio grunder: åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, felaktig definition av de ifrågavarande likadana produkterna, felaktig

beräkning av det konstruerade normalvärdet, felaktig jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset, felbedömning av gemenskapsproduktionen av skrivare, felaktigheter hänförliga till bedömningen av den skada som gemenskapsindustrin lidit, felaktighet hänförlig till gemenskapens intresse av att den skada som förorsakats av dumpningsförfarandet upphör, fel hänförligt till antidumpningstullens belopp, åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper och maktmissbruk.

*1. Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter*

48 Nakajima hävdar för det första att rådet har åsidosatt artiklarna 2 och 8 i sin arbetsordning (EGT 1979, L 268, s. 1) dels därför att kommissionens förslag till antagande av den slutgiltiga förordningen hade överlämnats till rådet utan att den tidsfrist iakttagits som gäller för att upprätta den preliminära dagordningen för sammanträdet, dels därför att inte alla språkversionerna av det ifrågavarande dokumentet var tillgängliga vid tiden när förordningen antogs.

49 På den punkten bör det noteras att en gemenskapsinstitutions arbetsordning har till syfte att organisera avdelningarnas arbete på så sätt att en god administration uppnås. De regler som där anges, bl.a. för organiseringen av överläggningar och beslutsfattande, skall således säkerställa att debatterna avlöper friktionsfritt och att de rättigheter som tillkommer var och en av institutionens medlemmar respekteras.

50 Härav följer att fysiska eller juridiska personer inte kan åberopa ett påstått åsidosättande av dessa regler, eftersom dessa inte är avsedda att skydda enskilda.

51 Nakajimas argument att rådet har åsidosatt sin arbetsordning kan därför inte godtas.

52 Nakajima gör därefter gällande att det saknas motivering till artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, och även till punkterna 21 och 22 i ingressen till den slutgiltiga förordningen, i så måtto att det i dessa bestämmelser inte förklaras varför den tidigare metoden för beräkning av det konstruerade normalvärdet har övergivits och på vilket sätt gemenskapsmyndigheterna tänker undvika diskriminering mellan företag vid tillämpning av en metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som baseras på de kostnader och

vinster som uppkommit för andra producenter med en helt annan struktur än sökandens.

53 Detta argument saknar grund. Vad gäller artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen har Nakajimas invändning redan avvisats i punkterna 14 och 21 i denna dom. Vad beträffar punkterna 21 och 22 i ingressen till den slutgiltiga förordningen framgår det av ordalydelsen att rådet uttryckligen hänvisar till artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, där den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som använts i förevarande fall anges, och uppger att det i detta fall är den metod som kommissionen vanligen använder. Det skall tilläggas att, som domstolen förklarade i punkterna 18 och 19 i denna dom, i den artikeln klargörs bara gemenskapsinstitutionernas tidigare praxis och förstärker således endast de berörda företagens rättssäkerhet. Det skall slutligen påpekas att rådet i de övervägandena i ingressen som sökanden syftar på uttalar sig om den diskrimineringsfråga som Nakajima tar upp och fastställer att det faktum att en viss exportör inte säljer den berörda produkten på hemmamarknaden, och följaktligen inte har någon försäljningsorganisation, inte ändrar grundvalen för beräkning av beloppet för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader samt vinsten vid bestämmandet av normalvärdet för den exportören. Härav följer att det tydligt framgår av rådets motivering hur gemenskapsinstitutionen argumenterar och gör det fullt möjligt för domstolen att utöva sin prövningsrätt.

54 Nakajima gör slutligen gällande att punkt 60 i ingressen till den slutgiltiga förordningen är otillräckligt motiverad såtillvida som rådet, trots att det förekommit import av skrivare till låga priser med ursprung i annat tredje land än Japan, har underlåtit att bedöma omfattningen av den skada som gemenskapsproducenterna lidit på grund av denna import.

55 Detta argument kan inte heller godtas. I den ifrågavarande punkten i ingressen anger rådet nämligen tydligt att importen av skrivare med ursprung i annat tredje land inte har medfört skada för gemenskapsmarknaden, eftersom denna import inte blivit betydande förrän efter utgången av den period som omfattas av undersökningen i detta mål och bara förekommit i en enda medlemsstat. Följaktligen skall punkt 60 i ingressen betraktas som tillräckligt motiverad.

56 Invändningen om åsidosättande av väsentliga formföreskrifter kan därför inte godtas.

*2. Felaktig definition av de likadana produkter som berörs*

57 Nakajima kritiserar rådet för att ha gjort en uppenbar felbedömning när det betraktar mindre avancerade skrivare och avancerade skrivare som likadana produkter. Enligt sökanden skiljer sig marknadssegmenten för mindre avancerade och avancerade skrivare i fråga om användning, åsyftad kundkrets och marknadsstruktur.

58 Denna invändning kan inte godtas. Rådet har i sitt svaromål hävdat att det inte finns några allmänt vedertagna kriterier för att gruppera skrivare i homogena kategorier, vilket Nakajima för övrigt har erkänt i sitt svar. Alla punktmatrisskrivare som har samma egenskaper och är avsedda för samma användning kan därför med all rätt betraktas som likadana produkter.

*3. Felaktig beräkning av det konstruerade normalvärdet*

59 Sökanden hävdar att rådet oriktigt har använt den andra metoden för beräkning av det konstruerade normalvärdet, angiven i artikel 2.3 b ii fjärde meningen i den nya grundförordningen. Till stöd för denna invändning gör Nakajima gällande att användning av den metoden i förevarande fall är oskälig och följaktligen strider mot både grundförordningen och antidumpningskoden. Nakajima anser att deras företag har en särskild struktur, som rådet inte har tagit hänsyn till vid beräkningen av det konstruerade normalvärdet för de skrivare som avses i denna process, såtillvida att rådet vid fastställandet av Nakajimas kostnader och vinst har baserat sig på räkenskapsuppgifter för företag som har en helt annan struktur än sökandens.

60 För att avgöra om denna invändning är berättigad skall det först konstateras att rådet på goda grunder har konstruerat normalvärdet enligt artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, eftersom det är ostridigt att sökanden inte säljer skrivare på den japanska marknaden, vilket utesluter möjligheten att tillämpa artikel 2.3 a i den nya grundförordningen, och för det andra att när ingen försäljning av likadan produkt förekommer i normal handel på hemmamarknaden i export- eller ursprungslandet kan gemenskapsmyndigheterna välja mellan lösningen i artikel 2.3 b i och 2.3 b ii i den nya grundförordningen.

61 Det följer dessutom av formuleringen av artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen att de tre metoder för beräkning av det konstruerade normalvärdet som där anges skall beaktas i den ordning de anförs. Först när ingen av dessa metoder kan tillämpas finns det skäl att tillgripa den allmänna bestämmelsen i slutet av artikel 2.3 b ii, enligt vilken kostnaderna och vinsten skall fastställas "på annan skälig grundval".

62 I det avseendet bör det först påpekas att rådet med rätta i förevarande fall inte har tillämpat den första beräkningsmetoden i artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, med tanke på att sökanden inte säljer likadana produkter på den japanska marknaden som de som avses i denna process.

63 När det sedan gäller tillämpningen av den andra beräkningsmetoden på Nakajima skall det för det första erinras om att det är fast rättspraxis att artikel 2.3 b ii i den förra grundförordningen, enligt vilken ett skäligt belopp för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader skall ingå i det konstruerade normalvärdet, ger gemenskapsinstitutionerna ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid beräkningen av detta belopp (se särskilt dom av den 5 oktober 1988, TEC, punkt 33, mål 260/85 och 106/86, Rec. s. 5855). Denna slutsats gäller även för artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, som har samma lydelse, och den gäller på motsvarande sätt när gemenskapsinstitutionerna tar hänsyn till vinsten vid beräkning av normalvärdet.

64 För det andra bör det påpekas att domstolen redan har fastställt att det framgår av systemet i ovannämnda förordning nr 2176/84 att "konstrueringen av normalvärdet syftar till att fastställa försäljningspriset för en vara som det skulle vara om denna vara såldes i ursprungslandet eller exportlandet" och att det "följaktligen är de kostnader som gäller vid försäljning på hemmamarknaden som skall beaktas" (domar av den 5 oktober 1988, Brother, punkt 18, mål 250/85, Rec. s. 5683, Canon, punkt 26, mål 277/85 och 300/85, Rec. s. 5731, ovannämnda mål TEC, punkt 24 och Silver Seiko, punkt 16, mål 273/85 och 107/86, Rec. s. 2927). Då dessa principer är oförändrade i den nya grundförordningen gäller denna slutsats även för den förordningen.

65 Härav följer att en varas normalvärde i samtliga fall skall konstrueras som om varan vore avsedd för saluföring på hemmamarknaden, oberoende av om producenten har eller har tillgång till en distributionsorganisation. Företag som bara säljer på export bör således behandlas på samma sätt som företag som saluför en vara på hemmamarknaden, under förutsättning att varan är

likadan. Om en producent för vilken ett normalvärde har konstruerats skulle sälja sina varor på hemmamarknaden, skulle han vara tvungen att anpassa sig till de villkor som gäller för de andra företagen på den marknaden. Det skulle således vara diskriminering mellan företag om normalvärdet för en producent på hemmamarknaden vore beräknat på grundval av de totala kostnaderna och den vinst som ingår i den berörda produktens pris, medan normalvärdet för en OEM-exportör vore konstruerat utan hänsyn till dessa räkenskapsuppgifter.

66 När det slutligen gäller gemenskapsinstitutionernas påstående att det är omöjligt att existera på den japanska marknaden för elektroniska produkter utan att ha en integrerad försäljningsorganisation, vilket i förevarande fall har medfört att kostnader och vinster för företag av samma slag som har en sådan organisation har beaktats för att konstruera normalvärdet för sökandens skrivare, bör det understrykas att Nakajima inte har visat att detta skulle vara oriktigt.

67 Av det ovan anförda följer att det är förenligt med systemet både i antidumpningskoden och i den nya grundförordningen att beräkna det konstruerade normalvärdet för varor som framställs av ett företag, som enbart säljer på export och som inte själv står för saluföringen av sina varor, genom att som referens använda kostnader och vinster för andra företag av samma slag som säljer sina varor på hemmamarknaden.

68 Under dessa omständigheter kan invändningen om felaktigheter i beräkningen av det konstruerade normalvärdet för Nakajimas skrivare inte godtas.

*4. Fel i jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset*

69 Enligt Nakajima har tillämpningen av den nya grundförordningen i förevarande fall inneburit ett åsidosättande av artikel 2.6 i antidumpningskoden i och med att rådet inte har jämfört normalvärdet och exportpriset i samma handelsled. Nakajima gör således gällande att rådet har fastställt exportpriset i handelsledet "från fabrik", medan normalvärdet har konstruerats på grundval av priset i distributions- eller återförsäljarledet genom att hänsyn tagits till försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna omkostnader samt vinsten för andra företag, vars försäljning sker i ett senare handelsled än "från fabrik". Nakajima tillägger att avdrag enbart för de försäljningskostnader som utgörs av provisioner och löner till försäljningsper-

sonalen, och inte för alla andra allmänna omkostnader och försäljningskostnader och den del av vinsten som är förbunden med försäljningar i ett senare handelsled än "från fabrik", är en alltför otillräcklig justering och uppfyller således inte kravet att jämförelsen skall göras i samma handelsled.

70 Det skall här påpekas att, i fråga om en producent som inte säljer den produkt som omfattas av antidumpningsförfarandet på den japanska marknaden, har domstolen fastställt att en korrekt jämförelse mellan normalvärdet och exportpriset i handelsledet "från fabrik" förutsätter att dessa två värden jämförs i det handelsled som gäller för den första försäljningen till en oberoende köpare (se särskilt ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, TEC, punkt 30). Denna uppfattning, som domstolen utvecklat inom ramen för den förra grundförordningen, gäller även för tolkningen av artikel 2.6 i antidumpningskoden, som har samma innehåll som artikel 2.9 i den förra grundförordningen, om vilken domstolen har uttalat sig i ovannämnda dom, TEC.

71 I detta mål har för det första normalvärdet för Nakajimas skrivare bestämts på grundval av försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna omkostnader samt vinsten för andra företag som säljer likadana produkter på den japanska marknaden. För det andra har exportpriset, eftersom alla Nakajimas skrivare avsedda för gemenskapen har sålts till oberoende distributörer, beräknats på det pris som gällde när varorna lämnade dessa bolag.

72 Följaktligen har såväl det konstruerade normalvärdet som exportpriset i förevarande fall bestämts i "distributörsledet", vilket för övrigt klart anges i punkt 34 i ingressen till den slutgiltiga förordningen. Påståendet att gemenskapsinstitutionerna har jämfört normalvärdet och exportpriset i två olika handelsled saknar därför grund.

73 Det är dessutom ostridigt att sökanden inte vid något tillfälle under det administrativa förfarandet har begärt att justeringar skulle göras för att kompensera den påstådda skillnaden vad gäller handelsled i jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset och följaktligen inte heller visat att en sådan begäran skulle kunna vara befogad, vilket krävs i artikel 2.9 b i den nya grundförordningen. Under målets handläggning i domstolen har Nakajima inte heller framlagt några bevis som visar att rådet i förevarande fall borde ha gjort flera justeringar av sina beräkningar än det gjort på eget initiativ.

74 Under dessa omständigheter kan den första delen av denna invändning inte godtas.

75 Sökanden hävdar vidare att rådet har gjort en uppenbar felbedömning i fråga om de faktiska omständigheterna genom att vid beräkningen av normalvärdet skilja mellan OEM-produkter och icke OEM-produkter. Eftersom alla Nakajimas produkter såldes i handelsledet "från fabrik", utgjorde det ett materiellt fel att lägga på dem distributionskostnader, som har snedvridit jämförelsen och därmed även fastställandet av dumpningsmarginalen. Särskilt vad gäller OEM-försäljningarna ledde hänsynstagandet till saluföringskostnaderna för vertikalt integrerade företag till att sökandens försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna omkostnader överskattas. Enligt Nakajima var dessa kostnader under 5 %, medan rådet hade räknat med ett belopp på över 15 %.

76 På den punkten räcker det att konstatera att normalvärdet, liksom rådet påpekade vid det skriftliga förfarandet, skall konstrueras på grundval av hur de andra producenterna på marknaden uppträder, genom att skilja mellan OEM-försäljning och icke OEM-försäljning, med tanke på att en saluföring i eget namn medför klart högre kostnader än en försäljning av skrivare som OEM-produkter. Vad beträffar beaktandet av försäljnings- och administrationskostnader och andra allmänna omkostnader för vertikalt integrerade företag i fråga om OEM-försäljningen, har rådet med rätta och inom ramen för det utrymme för skönsmässig bedömning som det har tillerkänts vid bedömning av komplicerade ekonomiska omständigheter (se till exempel dom av den 7 maj 1987, Nippon Seiko, punkt 21, mål 258/84, Rec. s. 1923) ansett att det var nödvändigt att ta hänsyn till de kostnader som en närvaro på den japanska marknaden skulle innebära.

77 Den andra delen av invändningen kan därför inte heller godtas.

78 Härav följer att invändningen om fel i jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset inte kan godtas.

*5. Felbedömning av gemenskapens produktion av skrivare*

79 På denna grund kritiserar Nakajima rådet för att i den slutgiltiga förordningen felaktigt ha uppgivit att de fyra gemenskapsproducenter som är medlemmar i Europrint stod för 65 % av gemenskapens produktion av punktmatrisskrivare. Enligt sökanden framgår det av en undersökning som gjorts av firman Ernst & Whinney (nedan kallad E & W-undersökningen), på begäran av Committee of Japanese Printers och inom ramen för detta

antidumpningsförfarande, att två medlemmar i Europrint, Mannesmann-Tally och Philips, har importerat ett betydande antal japanska skrivare till gemenskapen, och därför inte längre kunde betraktas som gemenskapsproducenter. Dessutom visar E & W-undersökningen, i motsats till vad som framgår av punkt 45 i ingressen till den slutgiltiga förordningen, att inte alla Mannesman-Tallys och Philips importer hör till segmentet för mindre avancerade skrivare, utan till lika stor del till marknadens mellansegment. Vidare skulle rådet ha haft fel i sitt påstående att det är marknadssegmentet för mindre avancerade skrivare som växer snabbast, medan detta enligt E & W-undersökningen har en sämre tillväxt än segmentet för avancerade skrivare och marknaden som helhet.

80 I det avseendet bör det erinras om att det enligt den rättspraxis som särskilt åberopas i dom av den 14 mars 1990, Gestetner (nämnd ovan i punkt 43), tillkommer kommissionen och rådet att vid utövandet av sitt utrymme för skönsmässig bedömning undersöka om producenter som själva importerar den dumpade produkten skall uteslutas från gemenskapsmarknaden. Detta utrymme för skönsmässig bedömning skall utövas från fall till fall, på grundval av alla relevanta fakta.

81 Det skall därefter noteras att Nakajima i förevarande fall inte har bevisat att gemenskapsmyndigheterna har gjort något uppenbart fel i utövandet av detta utrymme för skönsmässig bedömning. Det framgår nämligen av gemenskapsinstitutionernas påståenden – vilka egentligen inte har bestritts av sökanden – att de europeiska företag som har importerat japanska skrivare bör ingå i gemenskapsproduktionen, eftersom dessa importer – vilket också klart anges i både den tillfälliga och den slutgiltiga förordningen – har varit självförsvarsåtgärder för att fylla luckor i de berörda företagens produktutbud till följd av att de givit upp sin egen tillverkning inom vissa sektorer, åtgärder som de varit tvungna att vidta på grund av de japanska exportörernas dumpning.

82 Under dessa omständigheter har de gemenskapsproducenter som har importerat japanska skrivare inte haft för avsikt att förorsaka sig själva skada genom att med denna import framkalla ett minskat utnyttjande av sin kapacitet, en prissänkning eller ett uppgivande av sina projekt för att öka den egna produktionen eller produktionen av nya produkter. Gemenskapsproducenternas import har därför inte kunnat bidra till den skada som gemenskapsindustrin lidit och det fanns följaktligen inte skäl att utesluta dessa företag från gruppen gemenskapsproducenter.

83 Vad beträffar argumenten om fastställandet av vilket marknadssegment de importerade produkterna tillhör, liksom de olika segmentens storlek och ökning, skall det erinras om, vilket också framgår av punkt 58 i denna dom, att marknadsuppdelningen är osäker på grund av att det saknas en exakt avgränsning och att man med sådana argument därför inte kan ifrågasätta det välgrundade i gemenskapsinstitutionernas ställningstagande på den punkten.

84 Härav följer att invändningen om fel i bedömningen av gemenskapens produktion av skrivare inte kan godtas.

*6. Fel som hänför sig till den skada som gemenskapsindustrin lidit och gemenskapens intresse av att den upphör*

85 Till stöd för påståendet att faktafel och uppenbara felbedömningar förekommit vid fastställandet av den skada som gemenskapsindustrin lidit hävdar sökanden för det första att rådet för att fastställa denna skada felaktigt utgick från år 1983, trots att den undersökning som genomfördes inom ramen för det administrativa förfarandet inte avsåg detta år.

86 På den punkten skall det erinras om att institutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i komplicerade ekonomiska situationer, vilket understryks ovan i punkt 76. Detta är fallet bland annat när man skall fastställa vilken tidsperiod som skall beaktas för att fastställa skada inom ramen för ett antidumpningsförfarande (se särskilt dom av den 28 november 1989, Epicheiriseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl., punkt 20, mål C-121/86, Rec. s. 3919).

87 I förevarande fall har detta utrymme för skönsmässig bedömning inte överskridits. Rådet har således på ett övertygande sätt visat att den skada som gemenskapsindustrin lidit borde fastställas över en längre tidsperiod än den som omfattas av undersökningen om förekomsten av dumpning. Undersökningen av skadan förutsätter nämligen enligt artikel 4.2 c i den nya grundförordningen att "faktiska eller möjliga tendenser vad gäller ... [relevanta] ekonomiska faktorer" undersöks, och bör följaktligen göras under en tillräckligt lång tidsperiod. Å andra sidan var det motiverat att ta hänsyn till fakta från år 1983 med tanke på att de exklusiva rättigheter som Seiko Epson innehade för tillverkning av skrivare som var kompatibla med IBM:s persondatorer upphörde 1984, något som för övrigt klart framgår av punkt 104 i ingressen till den tillfälliga förordningen. År 1983 är således känne-

tecknande för den situation som rådde innan en betydande del av marknaden för skrivare öppnades, till följd av att Seiko Epsons exklusiva rättigheter löpte ut, varför gemenskapsmyndigheterna inte kan anses ha gjort någon felbedömning när de valde detta år som utgångspunkt för sin värdering av den därpå följande utvecklingen på den ifrågavarande marknaden.

88 Under dessa omständigheter kan inte Nakajimas argument godtas.

89 Nakajima ifrågasätter därefter riktigheten i de siffror som rör utvecklingen av marknadsandelarna i punkt 47 i ingressen till den slutgiltiga förordningen och menar att medlemmarna i Europrint i verkligheten inte har gjort någon marknadsförlust, utan att deras produktion tvärtom har ökat något. Vidare borde de europeiska företag som upphört med sin verksamhet före undersökningsperioden inte ha medtagits i skadebedömningen.

90 Detta argument saknar grund. Det bör påpekas att siffrorna i punkt 47 i ingressen till den slutgiltiga förordningen till fullo överensstämmer med siffrorna i E & W-undersökningen, vilken Nakajima åberopar. Enligt den undersökningen gjorde tillverkarna i gemenskapen betydande förluster av marknadsandelar mellan 1983 och 1986, medan de japanska exportörernas marknadsandelar på motsvarande sätt ökade betydligt. Det framgår för övrigt av de siffror som sökanden själv lämnat att gemenskapsproducenterna har tappat marknadsandelar, och detta utan att medräkna siffrorna för de två företagen Triumph-Adler och Logabax, som hade upphört med sin verksamhet före undersökningsperioden.

91 Nakajima gör även gällande att vad rådet anfört om prisutvecklingen är felaktigt såtillvida att prissänkningen på skrivare på gemenskapsmarknaden, som var mindre än vad som framgår av den slutgiltiga förordningen, berodde på en kraftig nedgång i produktionskostnaderna och inte på de japanska exportörernas ökade marknadsandelar. Nakajima understryker även att priserna på deras skrivare steg mellan 1984 och 1986. Dessutom skulle rådet ha gjort en felbedömning vad beträffar den underprissättning som nämns i punkterna 51 och 53 i ingressen till den slutgiltiga förordningen genom att jämföra ett pris "från fabrik" med ett pris i distributörshandelsledet.

92 I det avseendet bör det först understrykas att det faktum att Nakajima har kommit fram till en mindre prissänkning än rådet har räknat med förklaras av att sökanden i sina beräkningar inte tar hänsyn till år 1983. Det skall även noteras att Nakajimas förklaring, enligt vilken prissänkningarna på

gemenskapsmarknaden inte beror på en ökning av de japanska exportörernas marknadsandelar, utan på en betydande sänkning av produktionskostnaderna, kvarstår som ett ogrundat påstående. Även om det anses fastlagt att Nakajimas priser steg mellan 1984 och 1986, har rådet med all rätt påpekat att sökandens underprissättning ändå uppgick till 41 %. Vad slutligen beträffar argumentet om en påstådd diskriminering vid prisjämförelsen kan detta inte godtas av samma skäl som ligger till grund för resonemanget i punkterna 70–74 i denna dom.

93 Argumentet att en felbedömning gjorts av prisutvecklingen kan därför inte godtas.

94 Nakajima anför vidare att det föreligger fel i värderingen av de andra viktiga ekonomiska faktorer som omnämns i punkterna 54 och 55 i ingressen till den slutgiltiga förordningen. Sökanden gör gällande att gemenskapsproducenterna mellan 1984 och 1986 ökade sin produktionskapacitet och inte led någon skada, eftersom de hade tillräckliga resurser för att investera och till och med göra överinvesteringar.

95 På den punkten räcker det att konstatera att sökanden varken har uppgivit källan till de sifferuppgifter de framför till stöd för sin argumentering eller på allvar underbyggt dessa siffror.

96 Under dessa omständigheter kan argumentet att det föreligger ett uppenbart fel i värderingen av de ekonomiska faktauppgifterna inte godtas.

97 Slutligen ifrågasätter Nakajima att den skada som Europrint åberopar förorsakades av den japanska importen av punktmatrisskrivare och hävdar att skadan var ett resultat av import av skrivare med ursprung i annat tredje land än Japan. Med hänvisning till punkt 60 i ingressen till den slutgiltiga förordningen kritiserar Nakajima särskilt rådet för att inte ha undersökt den skada som förorsakats av importen av skrivare från tredje land och anser att rådet har överskattat den skada som orsakats av de japanska producenterna.

98 Detta argument kan inte godtas. Rådet har nämligen på ett övertygande sätt visat att importen av skrivare med ursprung i annat tredje land än Japan inte har kunnat förorsaka någon skada på gemenskapsmarknaden, eftersom den bara förekom i en medlemsstat och inte blev betydande förrän efter utgången av den tidsperiod som omfattas av undersökningen i förevarande mål.

99 Härtill kommer att Nakajima inte har förebringat någon bevisning om att dumpning har förekommit under berörd tidsperiod i samband med import av skrivare från annat tredje land än Japan, varför sökanden inte har kunnat bevisa att de påstådda omständigheterna bidragit till den konstaterade skadan.

100 Till stöd för påståendet att de felbedömningar som gjorts beträffande gemenskapens intresse av att den skada som dumpningen förorsakat upphör, gör Nakajima gällande att gemenskapsproducenternas sämre lönsamhet, tvärtemot vad rådet hävdar i punkterna 63 och 66 i ingressen till den slutgiltiga förordningen, inte är resultatet av de japanska exportörernas dumpning, utan av producenternas egen vanskötsel.

101 I det avseendet räcker det att påpeka att domstolen i punkt 90 i denna dom redan har konstaterat att rådet inte har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att i förevarande fall sluta sig till att gemenskapsindustrin tappat marknadsandelar på grund av dumpning från de japanska exportörernas sida. Härtill kommer att sökanden inte har något stöd för sitt påstående om vanskötsel från gemenskapsproducenternas sida.

102 Av det ovan anförda följer att invändningen om felbedömningar som gjorts beträffande den skada som gemenskapsindustrin lidit och gemenskapens intresse av att denna skada upphör inte kan godtas.

### 7. *Antidumpningstullens storlek*

103 På den punkten kritiserar Nakajima för det första rådet för att vid bestämning av nivån på de tullar som är nödvändiga för att undanröja skadan ha sett dumpning – vilket framgår av punkt 68 i ingressen till den slutgiltiga förordningen – som orsak till prissänkningen på skrivare på gemenskapsmarknaden, och inte ha genomfört en grundlig undersökning av de verkliga skälen till denna prissänkning. För det andra kritiserar Nakajima den metod för beräkning av skadetröskeln för varje exportör som anges i punkt 72 i ingressen till den slutgiltiga förordningen och som baseras på en jämförelse mellan det vägda genomsnittliga försäljningspriset till den första köparen och det genomsnittliga cif-värdet för de berörda försäljningarna. Sökanden menar att om denna metod hade tillämpats korrekt, skulle skadetröskeln för Nakajima ha blivit noll.

104 Den första delen av denna invändning kan inte godtas med hänsyn till de slutsatser som framkommit vid undersökningen av Nakajimas argument för fel som hänför sig till den skada som gemenskapsindustrin lidit. För övrigt ger övervägandena i den tillfälliga och den slutgiltiga förordningen en klar och detaljerad förklaring av det samband som i förevarande fall finns mellan de japanska produkternas ökade marknadsandelar och prissänkningarna på skrivarna.

105 Vad beträffar skadetröskeln har kommissionen utan invändning uppgivit att sökandens argument berodde på ett missförstånd av den beräkningsmetod som anges i punkt 72 i ingressen till den slutgiltiga förordningen. Skadetröskeln är nämligen ett uttryck för den höjning av priserna på de japanska produkterna som måste åstadkommas i gemenskapen för att kompensera för underprissättningen av de japanska produkterna jämfört med gemenskapsprodukterna. Denna skadetröskel, som framräknades under undersökningen, kan inte utan vidare användas för att fastställa tullsatsen, eftersom den inte har framräknats i förhållande till priset fritt gemenskapsgränsen (nedan kallat "cif-priset"), utan till priset fram till den första oberoende köparen i gemenskapen, vilket med nödvändighet är högre än cif-priset, på grund av att det omfattar tullkostnader och tullavgifter. Däremot läggs antidumpningstullarna på de icke förtullade nettopriserna fritt gemenskapsgränsen, dvs. på tullvärdet (cif-priset) för importen. När antidumpningstullen fastställs skall därför skadenivån räknas om matematiskt i procent av varje exportörs cif-pris.

106 Invändningen om fel som hänför sig till antidumpningstullens storlek kan därför inte godtas.

### 8. *Åsidosättande av flera allmänna rättsprinciper*

107 På denna grund hävdar Nakajima för det första att gemenskapsmyndigheterna i förevarande fall har åsidosatt sökandens rätt till försvar i flera avseenden. Nakajima gör således gällande att dessa myndigheter inte i tid har meddelat bolaget att de i förevarande fall skulle överge den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som använts i ett tidigare antidumpningsförfarande angående elektroniska skrivmaskiner, som resulterade i ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, TEC. Nakajimas speciella struktur hade då beaktats, vilket hade medfört att antidumpningsförfarandet gentemot företaget hade avslutats (se kommissionens beslut 86/34/EEG av den 12 februari 1986 om

avslutande av antidumpningsförfarandet avseende import av elektroniska skrivmaskiner som tillverkats av Nakajima All Precision Co. Ltd och med ursprung i Japan, EGT L 40, s. 29). Nakajima kritiserar dessutom gemenskapsmyndigheterna för att inte i tid ha meddelat bolaget namnen på de företag vars räkenskapsuppgifter legat till grund för beräkningen av normalvärdet i detta förfarande. Vidare hade Nakajima inte fått möjlighet att framföra sin åsikt på ett tillfredsställande sätt vad gäller bolagets speciella struktur och kommissionen hade använt sig av förhalningstaktik, i synnerhet genom att ge sökanden intrycket att bolaget fortfarande skulle kunna framföra sina argument vid den "disclosure conference" som ägde rum först efter kommissionens förslag till den nya grundförordningen. Slutligen hade kommissionen vid fastställandet av skadan använt sig av andra uppgifter än dem som ingick i E & W-undersökningen och särskilt baserat sig på upplysningar som inhämtats vid en undersökning som gjorts hos de berörda producenterna.

108 I det avseendet skall det till att börja med erinras om att enligt fast rättspraxis har rätten till försvar iakttagits när det berörda företaget under det administrativa förfarandet har lämnats tillfälle att yttra sig om riktigheten och relevansen hos anförda fakta och omständigheter, liksom i förevarande fall om de handlingar som varit aktuella (se till exempel dom av den 13 februari 1979, Hoffman-La Roche, punkt 11, mål 85/76, Rec. s. 461).

109 I förevarande fall framgår det av protokollen från de möten som hållits mellan Nakajima och gemenskapsinstitutionerna, så även av den korrespondens som utväxlats mellan parterna, att sökanden var delaktig på alla stadier av förfarandet och följaktligen hade tillfälle att yttra sig.

110 Nakajima förfogade dessutom över alla upplysningar som de behövde för att i god tid effektivt ombesörja sitt försvar. Sökanden erkände vid förhandlingen att bolaget senast den 15 mars 1988 hade informerats om metoden för beräkning av det konstruerade normalvärdet. Vidare lämnade kommissionen i punkterna 36, 38 och 40 i ingressen till den tillfälliga förordningen alla närmare upplysningar om beräkningen. Slutligen hade Nakajima i ett brev av den 21 juni 1988 redan framfört alla argument som bolaget tog upp under förhandlingen i domstolen.

111 Det bör tilläggas att den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som tillämpats på sökanden uttryckligen är föreskriven i artikel 2.3 b ii i den nya grundförordningen, som offentliggjordes mer än tre månader

innan den slutgiltiga förordningen antogs, varför Nakajima således i god tid kunde yttra sig i den frågan.

112 Det skall för övrigt understrykas att Nakajima inte kan anmärka på att gemenskapsinstitutionerna har underlåtit att lämnat alla upplysningar som bolaget begärt, givetvis med undantag för upplysningar av konfidentiell natur. Här skall det för det första noteras att det var först den 2 september 1988 – alltså efter utgången av den tidsfrist på en månad efter införandet av den tillfälliga tullen som föreskrivs i artikel 7.4 c i cc i den nya grundförordningen – som sökanden begärde upplysningar om vilken metod som använts för att fastställa försäljnings- och administrationskostnader, andra allmänna omkostnader samt vinsten. För det andra skall upplysningar om kostnader och vinster för Nakajimas konkurrenter betraktas som konfidentiella i den mening som avses i artikel 8.3 i den nya grundförordningen och kunde således inte delges sökanden (se särskilt ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, TEC, punkt 20).

113 För övrigt är det utan relevans för det här målet att en annan metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet kan ha använts enligt de tidigare bestämmelserna eftersom de ekonomiska aktörerna inte kan åberopa rätten att tillämpa bestämmelser som har kunnat ändras genom beslut som gemenskapsinstitutionerna fattat inom ramen för deras utrymme för skönsmässig bedömning (se till exempel dom av den 7 maj 1987, Koyo Seiko, punkt 20, mål 256/84, Rec. s. 1899).

114 Vad slutligen gäller användningen av andra räkenskapsuppgifter än dem som ingår i E & W-undersökningen framgår det av det brev av den 28 september 1988 som kommissionen tillställt Nakajima att det för gemenskapsmyndigheterna aldrig har varit fråga om att stödja sig enbart på uppgifterna i denna rapport. Det har dock inte bestritts att den akt som kommissionen upprättat, och som sökanden hade tillgång till i enlighet med artikel 7.4 a i den nya grundförordningen, innehöll icke-konfidentiella sammanfattningar av uppgifter om de olika europeiska producenternas uppgifter. Sökanden hade således tillgång till allt material som låg till grund för att fastställa den aktuella skadan.

115 Under dessa omständigheter kan den första delen av denna invändning inte godtas.

116 Till stöd för den andra delen av invändningen gör Nakajima gällande att rättssäkerhetsprincipen i förevarande fall har åsidosatts, eftersom kommissionen och rådet i det antidumpningsförfarande som domstolen hade att avgöra i ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, TEC, tog hänsyn till sökandens speciella struktur och av det skälet avslutade förfarandet gentemot Nakajima. Eftersom Nakajimas speciella struktur inte hade ändrats i förhållande till nyssnämnda mål, hade sökanden i förevarande fall ett berättigat antagande att dess speciella karaktär skulle erkännas och en berättigad förväntning om att de lösningar som tillämpades under den förra grundförordningen fortfarande skulle tillämpas. Dessutom hade principen om förbud mot retroaktiv tillämpning åsidosatts, eftersom en ny metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet hade använts redan den 15 mars 1988 och inte förekom i den då gällande grundförordningen och vilken fullständigt stred mot gemenskapsinstitutionernas tidigare tolkning.

117 Dessa argument kan inte godtas. För det första bör det understrykas att domstolen, tvärtemot sökandens påståenden, i ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, TEC, där Nakajima inte var part, uttalade sig enbart om rådets förordning (EEG) nr 1698/85 av den 19 juni 1985 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av elektroniska skrivmaskiner med ursprung i Japan (EGT L 163, s. 1), och uttryckligen lämnade frågan öppen om det välgrundade i att avsluta förfarandet för Nakajimas vidkommande (ovannämnda dom TEC, punkt 18).

118 Det förfarande som tillämpats i detta mål gentemot Nakajima kan i vart fall inte anses utgöra något prejudikat som binder institutionerna, eftersom det enligt rättspraxis anses att grundförordningen om dumpning ger gemenskapsmyndigheterna ett visst utrymme för skönsmässig bedömning, i synnerhet vid beräkning av det belopp för försäljning, administration och andra allmänna omkostnader som skall ingå i det konstruerade normalvärdet (se ovannämnda dom TEC, punkt 33), och att det faktum att en institution använder sig av detta handlingsutrymme, utan att i förväg närmare förklara vilka kriterier den avser att tillämpa i varje konkret situation, inte utgör ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen (se ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, Brother, punkt 29).

119 Vad därefter beträffar det påstådda åsidosättandet av de förvärvade rättigheterna, räcker det att erinra om att enligt fast rättspraxis kan – i de fall där gemenskapsmyndigheterna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning – de ekonomiska aktörerna inte åberopa en förvärvad rättighet för att behålla en fördel som var resultatet av en viss

gemenskapsbestämmelse och som de har haft nytta av vid en given tidpunkt (se särskilt dom av den 21 maj 1987, Rau, punkt 18, mål 133/85 - 136/85, Rec. s. 2289). Under dessa omständigheter kan inte den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som använts inom ramen för ett tidigare antidumpningsförfarande medföra att Nakajima förvärvat en rätt att tillämpa samma metod i förevarande fall.

120 Enligt fast rättspraxis (se punkt 113 i denna dom) kan de ekonomiska aktörerna inte heller ha några berättigade förväntningar om att en befintlig situation skall bestå eftersom den kan ändras genom beslut av gemenskapsinstitutionerna inom ramen för deras utrymme för skönsmässig bedömning.

121 Det följer slutligen av punkterna 23 och 24 i denna dom att argumentet för ett påstått åsidosättande av principen om förbud mot retroaktiv tillämpning saknar grund.

122 Den andra delen av den invändning som Nakajima anfört kan därför inte godtas.

123 För det tredje gör Nakajima gällande att principen om likabehandling har åsidosatts genom att den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som tillämpats i förevarande fall är diskriminerande gentemot sökanden på grund av att man använt räkenskapsuppgifter som hänför sig till företag med en annan struktur än sökandens och att jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset har gjorts i två olika handelsled.

124 Detta argument saknar relevans. Det framgår nämligen av punkterna 60–67 i denna dom att den metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet som använts i förevarande fall inte är diskriminerande, eftersom den i enlighet med rättspraxis syftar till att försätta Nakajima i samma situation som bolaget hade varit om det hade sålt skrivare till Japan, och gemenskapsinstitutionerna har med rätta kunnat anse att det är omöjligt att vara närvarande på den japanska marknaden för elektroniska produkter utan att förfoga över en integrerad försäljningsorganisation. Domstolen har för övrigt redan i punkterna 70–72 i denna dom fastställt att jämförelsen mellan normalvärdet och exportpriset i förevarande fall inte har gjorts i två olika handelsled.

125 Under dessa omständigheter kan det inte anses att principen om likabehandling har åsidosatts i förevarande fall.

126 För det fjärde menar Nakajima att proportionalitetsprincipen har åsidosatts i den slutgiltiga förordningen på grund av att en antidumpningstull på 12 % har ålagts sökanden utan att hänsyn tagits till dess speciella struktur. Om hänsyn hade tagits till bolagets egna kostnader och en skälig vinstmarginal skulle detta åtminstone ha lett till en obetydlig dumpningsmarginal och till att Nakajima inte hade omfattats av det ifrågavarande förfarandet.

127 Detta argument kan dock inte godtas av skäl som förklaras närmare i punkterna 60–67 i denna dom.

128 För det femte gör Nakajima gällande att principen om lojal och rättvis tillämpning av gemenskapsrätten har åsidosatts, såtillvida att tillämpningen i förevarande fall av en ny metod för beräkning av det konstruerade normalvärdet på sökanden var olämplig och ledde till stora orättvisor.

129 Detta argument är dock baserat på felaktiga förutsättningar, vilket framgår av punkterna 60–67 i denna dom, och kan inte godtas.

130 Nakajima gör slutligen gällande att estoppel-principen har åsidosatts med motivet att bolaget har vilseletts genom den behandling det utsatts för under antidumpningsförfarandet angående de elektroniska skrivmaskinerna.

131 Detta argument, som sammanfaller med argumentet om åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, kan, med hänsyn till de skäl som närmare utvecklats i punkterna 117–121 i denna dom, inte godtas.

132 Då inget av Nakajimas argument har kunnat godtas, måste invändningen om åsidosättande av vissa allmänna rättsprinciper ogillas.

### 9. *Invändningen om maktmissbruk*

133 Med denna invändning anmärker Nakajima på att gemenskapsmyndigheterna under antidumpningsförfarandet har visat prov på en allvarlig oaktsamhet gentemot bolaget, jämförbart med åsidosättande av syftet med den ifrågavarande bestämmelsen. Sökanden kritiserar i synnerhet kommissionen för att inte uppriktigt och rättvist ha utrett om det var nödvändigt att för bolagets vidkommande införa en antidumpningstull och för att, på grund av fel eller allvarlig försumlighet, ha inlett ett förfarande för att, tvärtemot

tidigare praxis, ålägga bolaget en antidumpningstull. Således skulle gemenskapsmyndigheterna avsiktligt ha skadat sökanden och försökt undvika att hamna i samma situation som de gjorde i det mål som ledde till ovannämnda dom av den 5 oktober 1988, TEC.

134 Sökandens påståenden saknar dock all grund. I detta avseende räcker det att konstatera att Nakajima i förevarande fall inte har uppfyllt kraven enligt fast rättspraxis (se särskilt dom av den 11 juli 1990, Sermes, punkt 33, mål C-323/88, Rec. s. I-3027), vad gäller bevis för att maktmissbruk föreligger, eftersom sökanden har underlåtit att på grundval av objektiva, relevanta och övertygande bevis ange vilka omständigheter och skäl det finns att anta att den ifrågavarande åtgärden har vidtagits för att uppnå andra syften än de avsedda.

135 Genom att påstå att maktmissbruk föreligger har Nakajima nämligen enbart kommit med påståenden utan att visa att det finns grund för dessa. Det bör tilläggas att det faktum att gemenskapsmyndigheterna inte har godtagit Nakajimas argument, som de ansåg ogrundade, inte kan anses utgöra maktmissbruk.

136 Det framgår för övrigt av domstolens domskäl i detta mål att gemenskapsbestämmelserna i förevarande fall har tillämpats korrekt och i enlighet med sitt syfte. I övervägandena i ingressen till den tillfälliga och den slutgiltiga förordningen har institutionerna anfört skälen till att de i förevarande fall har ansett att gemenskapens intressen enligt grundförordningen gjorde det nödvändigt att vidta åtgärder för att försvara gemenskapsproducenterna mot import av dumpade varor.

137 Härav följer att invändningen om maktmissbruk inte kan godtas.

138 Eftersom ingen av de grunder Nakajima anfört har kunnat godtas, måste talan i sin helhet ogillas.

## Rättegångskostnader

139 I enlighet med artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Sökanden har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna, inklusive kostnaderna för det interimistiska

förfarandet, samt kommissionens kostnader som intervenient. Europrint har inte yrkat ersättning för sina kostnader som intervenient och skall därför bära sina rättegångskostnader.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna, även kostnaderna för det interimistiska förfarandet och för kommissionen såsom intervenient.**

3) **Intervenienten Europrint skall bära sina egna rättegångskostnader.**

Due Mancini O'Higgins Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias

Díez de Velasco Kakouris Schockweiler GrévisseZuleeg Kapteyn

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 7 maj 1991.

J.-G. Giraud
Justitiesekreterare

O. Due
Ordförande